

Kapitola 1

„Řada velkých dobrodružství začíná na zajímavém místě. Dokladem budiž i tento příběh, který začíná na tajném místě skrytém hluboko v lesích. Vítejte ve Šmoulí vesnici, kde všichni šmoulové žijí šťastně ve svých malebných domcích ve tvaru hub.“ Taťka Šmoula vzhlédl od knihy, kterou si právě četl, a otočil se k oknu. Ve Šmoulí vesnici panovalo rušno. „Ptáte se, co je šmoula? Pojďme si je představit blíž.“

Právě v tu chvíli se do vesnice přirítíl jeden šmoula, vrážel do všeho a do všech, co mu stáli v cestě.

Byl to dokonalý příklad. „Tak tohle je šmoula. Malinký modrý tvoreček v legrační čepici. A ty bílé punčocháče mu náramně seknou. Co takový šmoula dělá? Stačí se zeptat, jak se jmenuje. Tenhle

šmoula se například jmenuje Nešika,“ řekl Taťka se znalým úsměvem.

„Ahoj!“ Nešika zamával a nedíval se, kam šla-pe. Nebylo proto překvapení, když zakopl, svalil se a spadl do duté klády.

„Nic mi není!“ rozezněl se Nešikův hlas vesnicí.

Taťka Šmoula se lehce zachichotal, zavrtěl hlavou a pokračoval ve svém povídání. „Dál tu je Šprýmař a Moula...“

Šprýmař podal dalšímu Šmoulovi dárek. „Pro tebe!“ zvolal. Dárek náhle vybuchl a Šprýmař propukl v smích.

„Dělám si srandu. Chtěl jsem ti dát tenhle,“ řekl a vytáhl další dárek.

„Jú, díky!“ Moula si dárek s radostí vzal, ale když krabici otevřel, vyletěla z ní boxerská rukavice a trefila ho do obličeje.

Na druhé straně městečka dělal Silák kliky. „Devadesát osm, devadesát devět... sto!“ zabručel a políbil si své velké svaly na pažích. „A teď kliky na jednom prstu!“

„A tady je Ňouma,“ řekl Taťka, když kolem projížděl Šmoula na koloběžce.

„Prosím?“ Šmoula rychle zacouval.

„Promiň, Koumáku. Jen si dělám legraci!“ Koumák znova nasedl na koloběžku. „Je tu také Mim a Rošťák.“

„Sleduj,“ řekl Rošťák a škodolibě se zakřenil. „Hej! Pozor!“ zavolal na Mima.

Mim znenadání vrazil do neviditelné zdi.

„Hmm... co se to tam děje?“ podívoval se nahlas Slídil.

Slídil všechno sledoval dalekohledem. Omrknul Plašana, který rychle stáhl rolety.

„Pak tu je Klikář a Smolař...“ pokračoval Taťka a ukázal na dva šmouly hrající dámu. Klikář se zrovna chystal slavit, když Smolař šachovnici v záchvatu vzteku převrátil.

„Karaťák.“ Taťka zamával Šmoulovi, který kopal Moulu do břicha.

Kutil zatloukal hřebíky.

Fešák se obdivoval v zrcadle.

Farmář na zahrádce trhal ředkvičky.

Malíř posledními tahy dokončoval své veledílo.

Pekař dával vychladnout koláč.

Kouzelník koláč nechal zmizet.

A byli tu i další: Potápěč, Policista, Terapeut, Sto-
lojed...

Taťka Šmoula se u Stolojeda odmlčel a přiznal: „Jo, taky nám na něm něco nehraje.“ Pokrčil rameny a dodal: „A pak jsem tu já – Taťka Šmoula. Sekáč v červených kalhotách.“ Taťka se zachechtal tak silně, až se mu roztrásl břicho. Pak se náhle zarazil. „Ale tenhle příběh není o mně. A není ani o nich. Je o ní.“

Kolem Taťkova okna procházela v bílých šatech postava s dlouhými blondatými vlasy.

„Šmoulinka,“ řekl Taťka a něžně se usmíval. „Jediné děvče v naší vesnici.“

Jak se Šmoulinka toulala městečkem, ostatní Šmoulové ji vesele zdravili.

„Ahoj Prádelňáku!“ Šmoulinka mu zamávala, potom další skupince Šmoulů, které potkala. „Ahoj kluci!“

Taťka se opřel o křeslo. „To ale není jediná věc, kterou se Šmoulinka odlišuje,“ vysvětloval.

Vysoko nad Šmoulí vesnicí stál na skalnatém úbočí hory zanedbaný hrad. Barabizna byla odříznutá od zbytku světa a počasí tam bylo vřdycy mizerné. Temnou oblohu plnily šlehající blesky a burácející hromy.

Taťka Šmoula pravil: „Přivedl ji k životu zlý ča-

roděj Gargamel. Pomocí černé magie Šmoulinku stvořil z hroudy hlíny.“

V potemnělé zřícenině zlý čaroděj z modrého jílu vymodeloval sošku šmouly. Mávl kouzelnou hůlkou, použil černou magii, aby své sošce vdechl život.

BUM!

Sošku sestřelil měsíční paprsek a z kouře povstala zlá Šmoulinka. Šmoulince, která teď žila ve vesnici, se vůbec nepodobala. Tahle Šmoulinka měla zlověstný úsměv.

Taťka Šmoula se zatřásl. „Zpočátku byla stejně zlá jako on. Poslal ji, aby našla Šmoulí vesnici a pomohla mu nás všechny chytit.“

Zlá Šmoulinka přišla do vesnice s jediným cílem: dělat neplechy.

„Naštěstí taky znám pár kouzel a dokázal jsem ve Šmoulince najít to dobré a pomoci jí rozkvést,“ řekl Taťka.

Hodné Šmoulince chvíli trvalo, než zapadla, ale jakmile se jí to povedlo, všichni se s ní kamarádili.

Taťka Šmoula na knihu pohádek, kterou měl stále v klíně, položil ruku. „Pořád ale zbýval jeden

problém. Šmoulinčino jméno nám o ní vůbec nic neříká.“

Šmoulinka se zkoušela s Koumákem věnovat chemii, ale neskončilo to dobře. Koumák nakonec spadl do jámy! Karaťák ji chtěl učit karate, ale když ho kopl... no, řekněme prostě, že kopanec vysokým podpatkem může hodně bolet!

„Její jméno nevypovídá nic o tom, kdo je, nebo co dělá. Takže co přesně je Šmoulinka?“

To byl velký otazník. Každý chtěl znát odpověď.

Šmoulinka se s Pekařem pokoušela upéct dort, ale rozpadl se. Pekař hlásil: „No, pekařka to není, to můžu říct s jistotou.“

Koumák ze své rozsáhlé knihovny přinesl šmoulí příručku a začal jí listovat. „Hmm, tak se na to podíváme. Šmoulinka... Šmoulinka... cože, není tady.“

„Víte... Šmoulinka je, ehm...“ Kutil neměl ponětí.

Farmář byl také vyvedený z míry. „Jemináčku, těžká otázka.“

Mim jen pokrčil rameny.

Plašan stáhl roletu.

„Co je Šmoulinka?“ Pošťák dlouze přemítal. „No, je přece, ehm, je... hmmm.“

Silák odpověď měl. Usmál se a řekl: „Je to to nejúžasnější –“

Fešák na sebe pořád zíral v zrcadle, když dodal: „Nejnádhernější stvoření na světě! Ano, to jsi!“ Myslel tím sebe, ne Šmoulinku. „Omlouvám se, na co že jste se ptali?“

„Šmoulinka? Hm... Ha! Já vím!“ Nešika patřil mezi její nejlepší přátele. Řekl: „Tohle je jedna z těch věčných otázek, na které nikdy nebudeme znát odpověď!“ S výjimkou Nešiky Šmoulinka všechny slyšela, jak si s tím lámou hlavu. Rozesmutnilo ji to.

Po dlouhém přemýšlení Taťka Šmoula otázku zopakoval: „Takže co je Šmoulinka?“ Pokrčil rameny. „Odpověď nikdo nechtěl znát víc než samotná Šmoulinka...“

Džezík hrál smutnou melodii, zatímco Šmoulinka se došourala k lavičce a sedla si. Sledovala, jak svět kolem plyne, a povzdychla si.

„Hej, co tady děláš?“ Mrzout stál u lavičky a tyčil se nad ní.

„Ahoj Mrzoute. Zrovna jsem –“

„Byla na odchodu,“ navrhl.

„Ehm...“ To ve skutečnosti v plánu neměla.

„Tohle je moje lavička. Chodím sem každý den v tu samou hodinu a –“

„Nech mě hádat...“ přerušila ho. „Bručíš si tu.“

„Jo.“

Šmoulinka se posunula, aby se mohl posadit vedle ní.

„To dokážu taky. Umím bručet.“ Snažila se mluvit stejným hlasem a tónem jako on.

Přišel k nim Nahodilec. „Ahoj Mrzoute, ahoj Šmoulinko! To máme pěkný den, co?“

„TO TEDA NEMÁME!“ Mrzout plně dostal svého jména.

„BUDE PRRRŠŠŠEEEEETTTT!!“ zareptala Šmoulinka, ale neznělo to věrohodně. Nebyla od přírody mrzout. Vlastním hlasem dodala: „Což vlastně pomáhá rostlinám růst!“ Zkusila to znova. „Ale taky to znamená, že bude pod mrakem! Tak na to myslí!“ A potom: „I když může být i duha!“ Zůstat mrzutý je tak těžké! „Ale duhy jsou hnusný!“

Šmoulinka zavrtěla hlavou. Prostě to nedokázala. „Jenom si dělám srandu, miluju duhy! GRRRR!“

„Tohle ti moc nejde, co?“ zeptal se Mrzout a mrzutě vzdychl.

„Hm, ne, nejde,“ přiznala.

„Vlastně ti to vůbec nejde.“ Mrzout i dál zůstal jediným mrzoutem ve vesnici.

„Asi tak.“ Šmoulinka se chystala k odchodu, ale pak se zastavila a otočila.

„Ale tobě taky ne!“ To je příšerné. „Dělám si legraci. Jsi v tom vážně, ale vážně dobrý!“

Nakonec byla jasná jenom jedna jediná věc: Šmoulinka pořád nevěděla, co to znamená být Šmoulinkou.